

Arrest

nr. 218 604 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 mei 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 1 juni 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 25 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 26 juni 2018 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslim van Arabische origine te zijn, geboren te Basra.

U groeide op in de wijk Nadran te Basra. In 2006 verhuisde u in kader van uw studie naar Oekraïne, waar u een permanent verblijfstatuut kreeg. In 2008 trouwde u met uw Oekraïense echtgenote N.(...) G.(...) (O.V. (...)), met wie u samen twee kinderen kreeg. Jullie vestigden zich in Mativka, Donetsk. Tijdens uw verblijf in Oekraïne keerde u regelmatig terug naar Irak, waar u zich doorgaans vestigde bij uw zus R.(...) in Hartha. Vanaf 2014 gaf u soms een seminarie aan de universiteit van Basra. Na uw terugkeer uit Irak op 22 april 2014 vestigde u zich in Kiev. Uw vrouw verbleef nog steeds in Mativka en was niet op de hoogte van uw terugkeer uit Irak. Naar aanleiding van een conflict hadden jullie geen contact meer met elkaar.

Omwille van de algemene veiligheidssituatie verliet uw vrouw samen met jullie kinderen Oekraïne. Uzelf bleef in Oekraïne. Op 1 augustus 2014 diende uw echtgenote in België een verzoek om internationale bescherming in en op 25 maart 2015 werd haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in de Donbas-regio.

Op 3 mei 2015 reisde u andermaal naar Irak om een seminarie te geven. Op 5 mei, na de seminarie, nodigde een van de docenten genaamd A.(...) H.(...) u uit op zijn bureau voor een gesprek. Hij vroeg u om u aan te sluiten bij de Sadr beweging en beloofde u een mooie carrière aan de universiteit. U weigerde en beledigde Moqtada al Sadr, waarop A.(...) H.(...) kwaad werd en u beval te vertrekken met de boodschap dat u nog wel van hen zou horen. Op 7 mei kwamen vervolgens 4 gemaskerde mannen naar uw ouderlijk huis in Nadran. U was op dat moment bij uw zus R.(...) in Al Hartha. De mannen gaven aan uw broer A.(...) de boodschap dat het uw laatste dag geweest zou zijn als ze u tegenkwamen. Uw broer informeerde u over het incident en u bracht vervolgens de nacht door bij uw oom langs moederszijde, die niet ver van uw zus woont. Op 9 mei kwam een vriend van uw broers, die tevens lid is van het Mahdi-leger, langs in het ouderlijke huis. Hij gaf de boodschap dat u beter het land kon verlaten. Op aanraden van uw broers en van een vriend van u die advocaat is, ging u diezelfde dag nog klacht indienen tegen het Mahdi leger. Op 11 mei moest u naar de rechtbank en op 15 mei 2015 verliet u vervolgens Irak via de luchthaven van Basra en keerde u terug naar Oekraïne.

Op 27 februari 2016 keerde u terug naar Irak via de luchthaven van Bagdad om officiële uittreksels van de burgerlijke stand te bekomen die u nodig had voor de procedure gezinshereniging die in België werd opgestart door uw echtgenote. U verbleef andermaal bij uw zus in al Hartha. Op 8 maart 2016 keerde u terug naar Oekraïne via de luchthaven van Bagdad. U kende in die periode geen problemen in Irak.

Op 17 augustus 2016 keerde u nogmaals terug naar Irak om identiteitsdocumenten van de officiële instanties te bekomen. U reisde andermaal via de luchthaven van Bagdad en verbleef bij uw zus R.(...). Op 26 augustus 2016 ging u omstreeks 21.15 uur, na een etentje bij uw zussen, naar uw ouderlijke woning. Uw broers waren niet akkoord dat u kwam, maar u wou de woning een laatste keer zien voor uw vertrek uit Irak. U bleef 15 à 20 minuten in uw ouderlijk huis en keerde vervolgens terug naar uw zus. Om 22.10 uur kwamen een 15-tal personen naar uw ouderlijke woning. Ze vroegen aan uw broer H.(...) waar u was. Uw broer gaf hen de boodschap dat u in Oekraïne was, waarop ze hem duwde, het huis binnendrongen en doorzochten. Ze sloegen uw broer H.(...) met hun handen en hun wapens. Ze wilden vervolgens uw broer H.(...) meenemen, maar één van hen zei dat ze u nodig hadden en niet hem, waardoor ze hem uiteindelijk niet meenamen. Uw broer ging na het incident eerst naar de politie om klacht in te dienen en werd vervolgens 2 dagen opgenomen in het ziekenhuis. Uw broer A.(...), die op het moment van het incident ook aanwezig was in het uw ouderlijke woonst, bracht u op de hoogte van het voorval. U verliet Irak vervolgens zoals gepland in de nacht van 27 op 28 augustus 2016 via de luchthaven van Bagdad en keerde terug naar Oekraïne.

Eind december 2016 kwam u op bezoek bij uw familie in België. U keerde terug naar Oekraïne om er uw doctoraat af te ronden. In mei 2017 verkreeg u een studievizum voor Duitsland. U reisde naar Keulen om vervolgens verder te reizen naar België, waar u op 17 mei 2017 toekwam en op 1 juni 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Irak vermoord te worden door leden van het Mahdi leger. Daarnaast vreest u de algemene veiligheidssituatie in Oekraïne en stelt u dat u uw verblijfsstatuut niet kan verlengen.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten voor: uw paspoort met officiële vertaling van de eerste pagina, uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw woonstkaart, de Iraakse identiteitskaart en Belgische verblijfskaart van uw kinderen, uw doctoraat diploma, uw master diploma met puntenlijst, uw diploma Russische taal, een attest van verlies van uw Oekraïense verblijfskaart, de gerechtelijke documenten omtrent het incident in 2015 en een uittreksel van de burgerlijke stand te Basra van maart en augustus 2016. Verder legde u een kopie voor van uw huwelijksakte, van een medisch attest van uw broer en van de aangifte van het incident in 2016.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts heeft het Commissariaat-generaal na een grondige analyse van uw asielaanvraag beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart in Irak vervolging te vrezen vanwege het Mahdi leger. Toen u in Basra was om een seminarie te geven aan de universiteit werd u door een Iraakse docent benaderd met de vraag om lid te worden van al-Tayar al-Sadri, de Sadr beweging. U weigerde en beledigde Moqtada al-Sadr. Sindsdien zou u gevisieerd worden door het Mahdi leger, de gewapende militie van de beweging. Verder verklaart u dat u Oekraïne heeft verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie en omdat uw verblijfsvergunning niet langer verlengd zou kunnen worden.

Dient te worden opgemerkt dat uw verzoek tot internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van Irak, daar u enkel de Iraakse nationaliteit bezit (CGVS I, p. 10).

Na uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS moet worden vastgesteld dat u er echter niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen, dit om onderstaande redenen.

Uw voorgehouden problemen met het Mahdi leger zijn de enige problemen die er op zouden kunnen wijzen dat u in Irak mogelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er eventueel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter weinig aannemelijk.

Onderstaande opmerkingen dienen gelezen te worden in de wetenschap dat, zoals u overigens zelf verklaart, Basra een bolwerk is van de Sadr beweging en haar gewapende militie, het Mahdi leger. De beweging beheerst of is aanwezig in alle Iraakse overheidsinstellingen. Hun leider Moqtada al-Sadr, de zoon van de vermoorde grootayatollah Mohammed Sadiq al-Sadr, is één van de voornaamste sjjiitische islamitische politieke leiders in Irak, leidde in grote mate het sjjiitische verzet tegen de Amerikaanse en westerse bezetters, wordt in grote mate (mede)verantwoordelijk geacht voor het sektarische geweld dat het hele land verscheurde en vergaarde dusdanig veel (politieke) macht waardoor zijn beweging bij de laatste Iraakse verkiezingen als overwinnaar uit de bus kwam.

Uw beweerde problemen met het Mahdi leger zouden dateren van mei 2015. Op 5 mei 2015 had u een gesprek met een docent van de universiteit van Basra, Alaa Hassan, die u vroeg lid te worden van de Sadr beweging. U weigerde waarbij u Moqtada al-Sadr beledigde, waarop voornoemde u bedreigde (CGVS I, p. 16). Hoewel nog kan worden aangenomen dat u weigerde om lid te worden van de Sadr beweging is het onbegrijpelijk en weinig geloofwaardig dat u zich in deze mate zou uitlaten over Moqtada al-Sadr en zijn beweging tegen een persoon die u klaarblijkelijk niet persoonlijk kent maar van wie u weet dat hij tot de Sadr beweging behoort aangezien hij u vroeg om lid te worden van de beweging. Uw repliek dat u zo bent, altijd zegt wat u denkt en niets zou hebben gezegd indien u had geweten in welke problemen u zou terecht komen (CGVS I, p. 18) overtuigt allerminst. U bent immers een hoogopgeleide sjjiitische moslim die tot 2006 in Basra woonde en studeerde, nadien herhaaldelijk de regio opnieuw bezocht en wiens familie tot op heden in de regio woont (CGVS I, p. 11, 12, 14, 15).

Vervolgens zouden er op 7 mei 2015 vier gemaskerde mannen naar uw ouderlijk huis zijn gegaan om u te bedreigen. U was op dat moment bij uw zus Rhaniya in al-Hartha, bij Basra stad (CGVS I, p. 16). Uw verklaring dat het Mahdi leger wist dat u op dat moment niet thuis was aangezien ze overal informanten hebben en dat ze u slechts een boodschap wilden geven (CGVS I, p. 18), doet afbreuk aan uw claim nood te hebben aan internationale bescherming. Indien u daadwerkelijk vervolging dient te vrezen vanwege het Mahdi leger kan er namelijk worden verwacht dat zij meer moeite zouden doen om u persoonlijk te benaderen. U bleef na de zogenaamde inval in uw ouderlijke woonst bovendien nog tot 15 mei 2015 in Basra zonder problemen te kennen (CGVS I, p. 19, CGVS II, p. 20). Ook de luchthaven van Basra kon u zonder probleem verlaten (GCVS I, p. 19).

Dient tevens te worden opgemerkt dat het op zijn minst gezegd opmerkelijk is dat u na het zogenaamde incident op 7 mei 2015 een klacht ging indienden tegen het Mahdi-leger, een militie die volgens uw verklaringen binnen alle officiële instanties in Basra is geïnfilteerd (CGSV I, p. 19 en CGVS II, p. 12-13). U gevraagd wat u daarmee hoopte te bereiken, stelt u dat uw broers u hadden aangeraden om een klacht in te dienen omdat u het in de toekomst mogelijk nodig zou hebben (CGVS, p. 13). Een verklaring die

vaag en weinig overtuigend is. Nog ongeloofwaardiger is de vaststelling dat u in uw verklaring niet alleen aangeeft dat u wordt vervolgd door het Mahdi leger maar dat u zelfs verklaart dat u Moqtada al-Sadr en zijn beweging bekritiseerde (zie vertaling document). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het hoogst merkwaardig zou zijn indien u dit wel verklaarde aan de Iraakse politie en rechtbank maar dat u nalaat van de concrete oorzaak van uw voorgehouden problemen te vermelden, in casu de onenigheid met A.(...) H.(...). Waarom enkel u een verklaring aflegde is daarenboven eveneens opmerkelijk aangezien u niet aanwezig was bij de beweerde inval maar wel uw broer. Dient daarenboven nog te worden vastgesteld dat u niet onmiddellijk klacht gaat indienen maar dat u enkele dagen zou hebben gewacht en pas klacht indiende nadat uw broer gewaarschuwd werd door de lid van het Mahdi leger.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u na uw zogenaamde problemen in mei 2015 nog tweemaal terugkeerde naar Irak, waar u zich andermaal bij uw zus in al Hartha, Basra, vestigde. U verklaarde uitdrukkelijk dat u tijdens uw eerste terugkeer van 27 februari 2016 tot 8 maart 2016 geen problemen kende in Irak (CGVS II, p. 12), wat de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vrees ten aanzien van het Mahdi leger andermaal ernstig ondermijnt.

Het mag bovendien sterk verbazen dat u, indien u werkelijk vervolging vreesde van het Mahdi-leger, zich opnieuw bloot zou stellen aan dit risico door u andermaal te vestigen in uw gewoonlijke verblijfplaats in Basra, de regio waar u zogenaamd problemen kende met het Mahdi leger. U stelt dan wel dat u genoodzaakt was om terug te keren naar Irak daar u de documenten voor uw aanvraag tot gezinshereniging in orde diende te maken (CGVS I, p. 7, 20). U was echter niet genoodzaakt zich opnieuw in Basra te vestigen. U verklaarde uitdrukkelijk dat u slechts 1 dag bij de burgerlijke stand in Basra diende te zijn en dat de procedure nadien verder opgevolgd diende te worden vanuit Bagdad (CGVS I, p. 20). Desondanks verbleef u slechts twee dagen in Bagdad en keerde u nadien vrijwillig terug naar het huis van uw zus in Basra (CGVS I, p. 20), hetgeen niet strookt met uw beweerde vrees voor het Mahdi-leger. Voornoemde strookt evenmin met uw bewering dat u uit voorzorg via de luchthaven van Bagdad naar Irak reisde (CGVS I, p. 7).

Vervolgens keerde u in augustus 2016 nota bene nog een tweede maal terug naar Basra, de plaats waar u vervolging zou dienen te vrezen. U beweert dat er in die periode een inval in uw ouderlijk huis plaatsvond (CGVS I, p. 8). Allereerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord rept over de zogenaamde inval van het Mahdi leger in uw ouderlijke woonst in augustus 2016. U vermeldt enkel en alleen dat uw broer H.(...) in die periode werd geslagen door 'een lid' van het Mahdi leger (zie vragenlijst, vraag 3 punt 5). Echter, indien er destijds daadwerkelijk een inval van 15 gewapende personen plaatsvond, waarna uw broer een klacht indiende en gehospitaliseerd diende te worden, kan er worden verwacht dat u een dergelijk ingrijpende gebeurtenis ook zou vermelden tijdens uw onderhoud bij DVZ. De vaststelling dat u het naliet dit te doen doet reeds ernstige twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw verklaringen hieromtrent. Bovendien legde u de documenten ter staving van voornoemd incident pas neer tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, terwijl u de andere documenten reeds neerlegde tijdens uw onderhoud bij DVZ, een vaststelling die de twijfels omtrent de oprechtheid van uw verklaringen versterkt. Hierbij dient andermaal opgemerkt te worden dat, indien u werkelijk vervolging dient te vrezen vanwege het Mahdi-leger, er vanuit gegaan kan worden dat ze u persoonlijk zouden benaderen en niet andermaal een huis binnen zouden vallen waar u niet aanwezig bent. U met deze bevinding geconfronteerd, stelt u dat ze niet konden weten waar u was aangezien uw zus een groot huis heeft en u altijd met de auto rechtstreeks binnen de woning reed. Het hoeft geen betoog dat deze uitleg niet valt te rijmen met uw eerdere verklaring dat het Mahdi leger ontzettend veel macht en informanten heeft in Basra (CGVS II, p. 14).

Wat betreft de klacht die uw broer H.(...) indiende na de voorgehouden gebeurtenis kan worden opgemerkt dat het hoogst opmerkelijk is dat hij enerzijds weinig ter zake doende details meedeelt aan de Iraakse politie en justitie maar anderzijds geen enkele melding maakt van de eerdere problemen die u en uw familieleden zouden hebben gekend (zie vertaling documenten). Bovendien heeft u na uw vertrek uit Irak op 28 augustus 2016 niets meer vernomen over uw zogenaamde problemen met het Mahdi leger, hoewel u nog steeds contact heeft met uw familie in Basra (CGVS, p. 14). U stelt dat u niet wilt spreken over dit onderwerp en dat ze u hoe dan ook geen informatie zouden geven over eventuele problemen aangezien u een gevoelig iemand bent (CGVS II, p. 14). Echter, daar uw zogenaamde problemen met het Mahdi leger de kern van uw asielaanspraken vormen, kan worden verwacht dat u zou informeren naar de huidige stand van zaken. De vaststelling dat u het nalaat dit te doen ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ten slotte dient te worden gewezen op de lange periode tussen de aanvang van uw voorgehouden problemen in Irak (mei 2015) en uw daadwerkelijk verzoek tot internationale bescherming in België (1 juni 2017). Dit terwijl u reeds een aantal keren op bezoek kwam bij uw familie in België. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat u uw doctoraat wilde afronden wat misschien enigszins begrijpelijk is maar allerminst wijst op een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming (CGVS I, p. 21). Bovendien

kan men zich sowieso de vraag stellen waarom een machtige sjiiitische Iraakse groepering die zich de laatste jaren diende bezig te houden met het uitschakelen van de Islamitische Staat (IS) zich jaren na een eenmalig en redelijk banaal feit, het uiten van een belediging aan hun leider in de aanwezigheid van één andere persoon, nog steeds zou inlaten met het persoonlijk viseren van een Iraakse academicus die niet eens werkzaam was in Irak, geen enkele politieke invloed had en zich voor het overige nooit heeft ingelaten met activiteiten die de groepering zou kunnen schaden of hen enig voordeel zou kunnen opleveren.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat dan ook niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a), b) van de vreemdelingenwet.

In de mate dat u aanvoert dat u bij uw gezin in België wilt blijven wijst het CGVS erop dat er vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie eenheid een internationale beschermingsstatus te verkrijgen: u moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, u moet dezelfde nationaliteit bezitten, er mag geen sprake zijn van een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing.

U bezit de Iraakse nationaliteit. Aldus werd u asielaanvraag correct beoordeeld ten aanzien van Irak. U kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Oekraïne, het land waarvan niet u, maar uw echtgenote de nationaliteit draagt. De vaststelling dat er in hoofde van uw echtgenote, en in navolging daarvan jullie kinderen, werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de Donbas-regio doet immers niets af aan de appreciatie van uw asielaanvraag, aangezien er in uw hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Irak, het land waarvan u de nationaliteit bezit. De toekenning van een beschermingsstatuut aan uw echtgenote kan dan ook niet tot u worden uitgebreid louter omdat u bij uw gezin wilt blijven. Het doel van de asielprocedure is trouwens niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner. De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekkingen op uw identiteit, uw herkomst, uw huwelijk en uw studies, maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Wat betreft de gerechtelijke documenten die u neerlegt met betrekking tot de zogenaamde incidenten in mei 2015 en augustus 2016, dient, naast de reeds vermelde vaststellingen, opgemerkt te worden dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). Het betreffen bovendien louter verklaringen van uzelf en uw broer waarbij nog kan worden opgemerkt dat het hoogst merkwaardig is dat u en uw broer klaarblijkelijk in staat zijn om woordelijk totaal identieke verklaringen af te leggen terwijl er enkele dagen tussen de opname van de verklaringen liggen en ze werden opgenomen door twee verschillende instanties. Het medisch attest ten slotte betreft enkel uw broer en doet geen enkele uitspraak over de wijze waarop of de omstandigheden waarin hij zijn verwondingen zou hebben opgelopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister H.(...) al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden

.In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Basra onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit provincie Basra niet naar provincie Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Basra. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In een schrijven van 4 februari 2019 vraagt verzoeker dat de debatten zouden worden heropend omdat de echtgenoot van verzoeker en de kinderen de vluchtelingenstatus zouden hebben verkregen. Ingevolge het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) van 4 oktober 2018 (HvH 4 oktober 2018, nr.C-652/16, *Ahmedbekova*) is verzoeker van oordeel dat de debatten moeten worden heropend.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat verzoeker in zijn schrijven ten onrechte stelt dat de Oekraïense echtgenote van verzoeker als vluchteling werd erkend. De echtgenote van verzoeker kreeg op 25 maart 2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in de Donbas-regio in Oekraïne.

2.3. Aangezien verzoeker niet aantoont dat er in de Belgische wetgeving een bepaling bestaat die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uitbreidt naar de gezinsleden van een vreemdeling die internationale bescherming geniet, die bijgevolg gunstiger zijn dan de bepalingen uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking

komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), bestaat er evenmin een reden om de debatten te heropenen om verzoeker verweer te laten voeren naar aanleiding van voormeld arrest van het HvJ.

Het verzoek tot heropening van de debatten wordt afgewezen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een voorafgaande opmerking wijst verzoeker op zijn profiel als doctor in de wiskunde, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist, waardoor hij in aanmerking kan komen voor een loopbaan aan de universiteit. Verzoeker stelt dat hij zijn academische carrière niet in het gedrang zou brengen door in België in uiterst onzekere omstandigheden te komen leven indien zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn.

In een eerste onderdeel levert verzoeker kritiek op de overweging uit de beslissing dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker Moqtada al Sadr zou hebben beledigd. Verzoeker wijst erop dat hij spontaan en opvliegend had gereageerd zonder de gevolgen van zijn reactie te beseffen. Het gegeven dat verzoeker hoogopgeleid is, zo stelt hij, wijzigt niets aan zijn opvliegend en emotioneel onstuimig karakter. Verzoeker wijst er ook op dat hij vertrouwen had in zijn docent en dat hij de beledigingen niet zou hebben geuit indien hij de gevolgen had gekend. Terloops haalt verzoeker een aantal passages uit het gehoor aan waaruit volgens hem blijkt dat hij veel details kon verstrekken.

Naar aanleiding van de opmerking uit de bestreden beslissing dat het al Mehdi-leger andere stappen zou hebben ondernomen indien ze verzoeker werkelijk wilden bedreigen dan een bezoek van vier gemaskerde mannen aan het adres van zijn ouders terwijl hij afwezig was, stelt hij dat zijn vrees voor vervolging niet alleen op deze gebeurtenis berust, maar ook op andere gebeurtenissen zoals de afranseling van zijn broer. De bedreigingen van 7 mei 2015, zo verduidelijkt verzoeker, hadden als doel om hem bang te maken. Verzoeker herinnert opnieuw aan het feit dat hij over deze bedreigingen uiterst geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, waarbij hij verwijst naar enkele passages uit het gehoorverslag. Verzoeker wijst erop dat hij na deze bedreigingen niet terug in het ouderlijk huis ging wonen, maar onderdak zocht bij zijn oom langs moederszijde en bij de politie klacht indiende, maar op 11 mei 2015 zelfs niet naar de rechtbank durfde te gaan, en op 15 mei 2015 het land verliet. Verzoeker stelt dat hij het land verliet op aanraden van een vriend van zijn broer, die lid was van het al Mehdi-leger.

Vervolgens wijst verzoeker op de kwade trouw van de verwerende partij die hem verwijt dat hij een klacht indiende, terwijl hij, indien hij dit niet zou hebben gedaan, men zou hebben gesteld dat de internationale bescherming subsidiair blijft aan bescherming door de Iraakse autoriteiten. Op grond van een passage uit het gehoorverslag over de nasleep van zijn klacht stelt verzoeker dat zijn poging om vanwege de Iraakse autoriteiten bescherming te verkrijgen zonder succes is gebleven en dat hij om die reden besloot om zijn land te verlaten en naar Oekraïne terug te keren. Ingevolge de opmerking dat verzoeker het meningsverschil met zijn docent niet vermeldde, beweert verzoeker dat dit geen verbazing hoeft te wekken omdat hij slechts een woordenwisseling had met zijn docent, maar dat hij openlijk werd bedreigd door vier gemaskerde mannen die zich aanmeldden bij de woning van zijn ouders. Volgens verzoeker is er een duidelijk verschil in ernst waardoor hij logischerwijs klacht indiende voor de feiten die hij ernstiger achtte.

In een vierde middelonderdeel meent verzoeker dat de stelling van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoeker na zijn vertrek in mei 2015 nog tweemaal naar Irak terugkeerde de geloofwaardigheid van zijn vrees ondermijnt niet kan worden gevolgd. Verzoeker stipt aan dat zijn eerste terugkeer op 27 februari 2016 plaatsvond en niet op 8 maart 2016, dat het een kort verblijf betrof en dat hij hoopte dat het al Mehdi-leger niet meer op hem zou letten en dat hij beschermingsmaatregelen nam door slechts één dag in Basra te verblijven en voorts in Bagdad verbleven had, zo ver mogelijk van het al Mehdi-leger en dat hij systematisch een jalaba droeg. Omdat hij bij zijn zus verbleef, zo vervolgt verzoeker, en het al Mehdi-leger het adres van zijn zus niet kent, was hij daar veilig. Hij verklaart dat hij met een wagen met getinte

ruiten rechtstreeks het huis binnenreed om niet gezien te worden. Verzoeker nam al deze veiligheidsmaatregelen omdat zijn ouderlijk huis in de gaten werd gehouden. Verzoeker kon wegvlugten, maar zijn broer kreeg vuistslagen en schoppen, zo stelt hij, waarna verzoeker zich onmiddellijk naar Oekraïne begaf. Verzoeker verduidelijkt dat hij van 17 tot 28 augustus 2016 een tweede keer in Irak verbleef met het oog op het bekomen van documenten voor gezinshereniging en ook toen allerhande veiligheidsmaatregelen nam en dat zijn broer ook toen geslagen werd. Het gegeven dat hij deze aanval niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld, kan hem niet verweten worden, zo stelt verzoeker, aangezien hij zijn relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken in enkele minuten diende uit te leggen. Verzoeker zet ook uiteen dat hij de stukken slechts neerlegde ten tijde van het interview op het Commissariaat-generaal en niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien hij toen nog niet over de stukken beschikte. Volgens verzoeker volstaat de late indiening van de stukken niet om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

In zijn vijfde middelonderdeel gaat verzoeker in op de klacht die zijn broer indiende, waarbij door de commissaris-generaal wordt aangegeven dat hierin niet wordt gesproken over de eerdere problemen die de familie tevoren ondervond en dat er slechts weinig details worden gegeven. Verzoeker verwijt de verwerende partij een schizofreen besluit omdat zij enerzijds opmerkt dat een klacht werd ingediend terwijl het al Mehdi-leger in Basra geïnfiltreerd is in overheidsinstellingen zoals politie en justitie, terwijl zij anderzijds stelt dat er te weinig details werden gegeven. Volgens verzoeker werden precies weinig details gegeven omwille van de vrees voor represailles waardoor de houding van verzoekers broer rechtmatig is.

In een zesde middelonderdeel benadrukt verzoeker dat zijn familie geen enkel risico loopt, en dat er geen nieuwe ontwikkelingen in zijn zaak kunnen zijn zolang hij zich niet in Irak bevindt.

In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de vreemdelingenwet en van *“de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiair beschermingsstatuut evenals het beginsel van familiale eenheid en het beginsel van afgeleide vluchteling”*.

Betreffende de eenheid van het gezin (familiale eenheid) werpt verzoeker op dat zijn echtgenote en hun gemeenschappelijke kinderen internationale bescherming hebben verkregen, maar dat aan verzoeker geen statuut werd toegekend. Verzoeker verwijst in dit verband naar het begrip *“afgeleide vluchteling”* dat hij in verband brengt met het beginsel van de eenheid van het gezin en citeert stukken uit de rechtsleer en een Franstalig arrest van de Raad omtrent deze beginselen. Volgens verzoeker is er geen vereiste dat de familieleden een gelijkaardige nationaliteit hebben. In geval van weigering, zo stelt verzoeker, zou hij naar Irak moeten terugkeren en van de rest van zijn familie gescheiden worden, hetgeen strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker oppert dat met het belang van het kind rekening dient te worden gehouden en betoogt dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de toepassing van het beginsel van de afgeleide vluchteling door te vereisen dat de ouder ten laste is van het kind. In dit verband verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad die stelt dat de voorwaarde van de afhankelijkheid niet mag worden gesteld voor de familieleden die tot het kerngezin behoren. Voorts haalt verzoeker artikel 23 aan van de richtlijn 2011/95/EU waarna hij stelt dat deze bepaling geen bijkomende toepassingsvoorwaarden stelt en dat de familieleden worden gedefinieerd in artikel 2, j), van de richtlijn 2011/95/EU. Verzoeker stelt dat de bloedverwantschap van verzoeker met zijn kinderen niet kan worden betwist waardoor hij in aanmerking dient te komen voor de toepassing van het beginsel van de eenheid van het gezin.

Betreffende zijn echtgenote merkt verzoeker op dat deze internationale bescherming geniet en dat het gegeven dat zij niet dezelfde nationaliteit heeft dan verzoeker geen reden is om het beginsel van de eenheid van het gezin niet toe te passen. Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden uit de Proceduregids van het UNHCR en benadrukt dat het kerngezin al bestond voor het indienen van de asielaanvraag.

Wat het belang van de minderjarige kinderen betreft, stipt verzoeker aan dat hiermee geen rekening wordt gehouden hoewel zowel de rechtsleer als artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepalen dat het hoger belang van het kind en de eenheid van het gezin belangrijke overwegingen vormen. Volgens verzoeker houdt de ontstentenis van de toekenning van internationale

bescherming in dat verzoeker voor onbepaalde tijd geen contact meer zal hebben met zijn kinderen, hetgeen indruist tegen het hoger belang van het kind en artikel 8 van het EVRM.

3.2. Nieuwe elementen

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel toe van 28 juni 2006 van de *Council on Foreign Relations* betreffende Basra, een maandrapport van 'iMMAP-IHF' van mei 2018 over de veiligheidsincidenten, een uittreksel van het *Disasters Emergency Committee* over Mosul van januari 2018, een Flash-update van het UNHCR betreffende de situatie in Irak van 31 mei 2018 en een internetartikel van 'RUDAW' van 19 januari 2018 betreffende Basra (Verzoekschrift, bijlagen 2-6).

3.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

3.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.5. Beoordeling

3.5.1. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gesteld dat er bij verzoeker geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld.

Vervolgens wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging vanwege het al Mehdi-leger na het beledigen van Moqtada al Sadr in het bijzijn van zijn docent aan de universiteit niet aannemelijk heeft gemaakt.

De commissaris-generaal stipt aan dat Basra een bolwerk is van de Sadr-beweging en het al Mehdi-leger, die aanwezig is in alle overheidsinstellingen. De problemen van verzoeker, zo vervolgt de commissaris-generaal, zouden ontstaan zijn in mei 2015 na een gesprek met een docent op de universiteit van Basra waarbij een docent aan verzoeker zou hebben gevraagd om lid te worden van de Sadr-beweging en verzoeker beledigingen zou hebben geuit aan het adres van Moqtada al Sadr. Het wordt in de beslissing ongeloofwaardig geacht dat verzoeker, die een hoogopgeleide sjiitische moslim is, zich zo zou uitlaten over Moqtada al Sadr.

Naar aanleiding van het bezoek van vier gemaskerde mannen aan zijn ouderlijk huis op 7 mei 2015, wordt door de commissaris-generaal overwogen dat het al Mehdi-leger, indien verzoeker werkelijk vervolging zou dienen te vrezes, meer moeite zou doen om verzoeker persoonlijk te benaderen aangezien verzoeker echter na de zogenaamde inval in zijn ouderlijke woonst aldaar bleef wonen en dat verzoeker via de luchthaven van Basra zijn land zonder problemen kon verlaten.

Tevens merkt de commissaris-generaal op dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker na het incident van 7 mei 2015 een klacht heeft ingediend, hoewel naar eigen zeggen van verzoeker alle officiële instanties in Basra geïnfiltreerd zijn door het al Mehdi-leger en de vervolging het gevolg is van een belediging aan het adres van Moqtada al Sadr. Bijkomend wordt opgemerkt dat verzoeker niet vermeldde dat zijn problemen het gevolg zijn van een onenigheid met A. H. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker niet onmiddellijk klacht indiende, maar slechts nadat verzoekers broer gewaarschuwd werd door iemand van het al Mehdi-leger. In de beslissing wordt ook gewezen op het feit dat verzoeker na zijn problemen van mei 2015 nog tweemaal naar Basra terugkeerde en geen problemen kende, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas andermaal ondermijnt. De noodzaak van verzoeker om terug te keren naar Irak met het oog op het verkrijgen van documenten in het kader van gezinshereniging verplichtte hem niet om specifiek naar Basra terug te keren, zo stelt de commissaris-generaal. Waar verzoeker

beweert dat er bij zijn tweede terugkeer naar Basra in augustus 2016 een inval plaatsvond in zijn ouderlijke huis, wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat hij dit niet had vermeld ten tijde van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken en legde hij de desbetreffende documenten slechts neer ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal.

De commissaris-generaal stelt dat verzoekers broer H. bij het neerleggen van zijn klacht een reeks weinig ter zake doende details weergeeft, maar geen melding maakt van de eerdere problemen die zij al hadden gekend. In de bestreden beslissing wordt ook aangestipt dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van de actuele situatie van zijn problemen.

Er verloopt volgens de commissaris-generaal een lange periode tussen de aanvang van verzoekers voorgehouden problemen en het moment van het verzoek om internationale bescherming in België, terwijl verzoeker ondertussen toch een aantal keren op bezoek kwam bij zijn familie in België. Bovendien rijst de vraag waarom een machtige sjiitische groepering zich zou bezighouden met het persoonlijk viseren van een academicus omwille van een belediging, terwijl verzoeker geen politieke invloed heeft.

Op grond van voorgaande overwegingen besluit de commissaris-generaal dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het standpunt van verzoeker dat hij bij zijn gezin wil blijven, stipt de commissaris-generaal in de beslissing aan dat er vier voorwaarden vervuld moeten zijn om in het kader van de eenheid van het gezin een internationale beschermingsstatus te verkrijgen, met name: behoren tot het kerngezin, dezelfde nationaliteit hebben, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon moet nog steeds een beschermingsstatuut genieten. Aangezien verzoeker een onderscheiden nationaliteit heeft en zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld in functie van Irak, kan het beschermingsstatuut van zijn echtgenote niet worden uitgebreid.

Terloops merkt de commissaris-generaal op dat een schending van artikel 8 van het EVRM slechts aan de orde is indien aan verzoeker daadwerkelijk een bevel zou worden afgegeven en dat de huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat waardoor er geen inmenging is in het privéleven of verzoeker feitelijk gescheiden zou worden van zijn partner.

Betreffende de neergelegde documenten wordt in de beslissing gesteld dat deze niet van aard zijn de appreciatie te wijzigen. De commissaris-generaal stelt dat de stukken hoofdzakelijk betrekking hebben op de identiteit, herkomst, huwelijk en studies, maar niet op de vluchtmotieven. Aangaande de gerechtelijke documenten inzake de incidenten van mei 2015 en augustus 2016 wordt gesteld dat deze documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Er wordt tevens op basis van de landeninformatie gesteld dat nagenoeg alle documenten vervalst worden. Daarbij komt, zo stelt de commissaris-generaal vast, dat het om verklaringen van verzoeker en van zijn broer gaat, die enkele dagen na elkaar werden opgenomen door verschillende instanties, maar toch woordelijk identiek zijn, hetgeen hoogst merkwaardig is. Het medisch attest betreffende verzoekers broer laat volgens de commissaris-generaal geen uitspraak toe over de wijze waarop of de omstandigheden waarin de verwondingen zouden zijn opgelopen.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er in de zuidelijke provincies van Irak geen uitzonderlijke situatie bestaat waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon in het kader van een gewapend conflict. Er werd door verzoeker geen bewijs geleverd van persoonlijke omstandigheden die een verhoogd risico op ernstige schade met zich zouden brengen.

3.5.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.5.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5.4. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat “(d) *de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967*”. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

3.5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die Iraaks staatsburger is, en tussen 2006 en 2017 hoofdzakelijk in Oekraïne verbleef in het kader van studies (AD, stuk 19, Verklaring DVZ, reisroute), in mei 2015 een seminarie had verzorgd aan de universiteit van Basra in Irak. Bij het afsluiten van dit seminarie op 5 mei 2015, had hij een gesprek met professor A. H., waarbij hij werd uitgenodigd om zich aan te sluiten bij het al Mehdi-leger (AD, stuk 19, Vragenlijst DVZ, 1 juni 2017, vraag 5). Verzoeker zou dit hebben geweigerd en beledigingen hebben geuit aan het adres van Moqtada al Sadr (*Ibid.*). Verzoeker verklaarde dat er door vier gewapende mannen op 7 mei 2015, tijdens zijn afwezigheid, bedreigingen werden geuit (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS II, 19 september 2017, p. 8-9) en hij stelde dat er op 26 augustus 2015 een inval van vijftien personen plaatsvond (*Ibid.*, p. 12-13), waarbij zijn broer geslagen werd (stuk 17, Documenten, Aangifte incident 2016 augustus + stuk 18, Landeninformatie, vertaling klacht 2016).

3.5.6. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker “*niet overtuigd is van de reputatie*” van Moqtada al Sadr (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 10 augustus 2017, p. 16). Het is zeker plausibel dat verzoeker, als intellectueel die lang in Oekraïne heeft verbleven, het al Mehdi-leger weinig genegen is. Wanneer hem echter in een gesprek, waarin de loftrumpet wordt bovengehaald omwille van zijn kennis, door een andere academicus die zijn docent was geweest en waarvan verzoeker *nota bene* wist dat die wél geloofde in de beweging van al Sadr (*Ibid.*, p. 17), wordt gevraagd om zich aan te sluiten bij deze beweging (*Ibid.*, p. 16), kan worden verwacht dat hij omzichtig zou proberen om deze vraag af te wimpelen. Blijkbaar zou de docent verzoeker gevraagd hebben om lid te worden omwille van zijn diploma (*Ibid.*, p. 18). Het is perfect mogelijk dat verzoeker niet op dit voorstel wenste in te gaan, maar het is veel minder aannemelijk dat verzoeker in datzelfde gesprek Moqtada al Sadr als “*een dief*” en “*een crimineel*” zou omschrijven wiens “*slechte reputatie (...) gekend (is) in gans Irak*” (*Ibid.*, p. 16) omdat dit helemaal niet aansluit bij de sfeer van het gesprek en de houding die zijn gesprekspartner aannam. Deze uitlatingen van verzoeker zijn, gezien de context waarbinnen ze worden gesitueerd, volstrekt onlogisch. In zijn middel wijst verzoeker op zijn opvliegend en onstuimig karakter en stelt hij dat hij de beledigingen niet zou hebben geuit indien hij de gevolgen had gekend. Deze uitleg is evenwel niet van aard om de het ongeloofwaardigheid van deze beledigingen om te buigen. Terloops merkt de Raad trouwens op dat verzoeker verklaarde dat niet alle mensen die aan de universiteit werken lid waren van de Sadr-partij (*Ibid.*, p. 17), zodat het mogelijk moet zijn om zich aan de universiteit te handhaven zonder in te gaan op de uitnodiging van de docent.

3.5.7. In zijn eerste middel beperkt verzoeker zich in wezen tot het herformuleren van zijn asielmotieven en het citeren van een aantal passages uit het gehoorverslag. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

3.5.8. De Raad merkt voorts op dat verzoeker heel wat documenten heeft neergelegd die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens, studies en burgerlijke stand (AD, stuk 17, Documenten, 1-6, 9-15 + 18). De enige stukken die betrekking hebben op de vervolgingsfeiten *an sich* (*Ibid.*, 7-8, 15 en 16, Aangifte incident 2016 augustus, medisch attest broer AZ augustus 2016, klacht politie incident 2015, klacht rechtbank incident 2015; stuk 18, Landeninformatie, vertaling klacht 2015 + klacht 2016), maken evenwel nergens melding van de concrete aanleiding ervan. Verzoeker zou op 9 mei 2015 klacht hebben neergelegd bij de politie en op 11 mei 2015 bij de rechter tegen vier gewapende mannen naar aanleiding van hun bezoek aan zijn ouderlijk huis, zonder te vermelden dat de doodsbedreigingen aan zijn adres het gevolg zijn van een gesprek met docent A. H. op de universiteit van Basra op 5 mei 2015. Ook zijn broer legde op 26 augustus 2016 klacht neer bij de politie en op 30 augustus 2016 bij de rechter tegen gemaskerde en gewapende onbekenden die zijn gezin op 26 augustus 2016 zouden hebben bedreigd en

hem met hun wapens zouden hebben geslagen. Ook verzoekers broer liet na te vermelden dat deze bedreigingen de uitloper waren van een gesprek van verzoeker op de universiteit meer dan een jaar eerder. Los van de vaststelling dat de bewijswaarde van deze duplicaten uiterst gering dient te worden ingeschat omdat de betrokkenen zowel bij de politie als bij de rechter woordelijk een identieke verklaring blijken te hebben afgelegd, hetgeen sterk de wenkbrauwen doet fronsen, is er dus geen enkel begin van bewijs voorhanden dat de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten hun oorsprong vinden in de geuite beledigingen aan het adres van Moqtada al Sadr. In zijn middel stelt verzoeker dat hij de aanleiding voor de vervolgingsfeiten onvermeld liet door het gebrek aan ernst. Het is niet aannemelijk dat verzoeker enkel klacht zou neerleggen tegen onbekenden zonder de aanleiding voor de vervolgingsfeiten, zelfs indien deze als niet als ernstig wordt ingeschat, mee te delen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de aanleiding kan evenmin geloof worden gehecht aan de bezoeken van gewapende militieleden aan zijn ouderlijk huis op 7 mei 2015 en 26 augustus 2016, die beide het gevolg zouden zijn van de geuite beledigingen.

3.5.9. Aangezien de motieven van de bestreden beslissing nergens melding maken van de subsidiariteit van de internationale bescherming, is het hypothetische betoog van verzoeker in zijn derde middelonderdeel, dat hem zou worden verweten dat hij geen klacht had neergelegd, volstrekt irrelevant. Aangezien verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen actueel nieuws heeft over zijn problemen en in de contacten die hij heeft met zijn familie in Irak dit onderwerp uit de weg gaat (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS II, 19 september 2017, p. 3), is het trouwens onmogelijk om uit te maken of zijn poging om van de Iraakse autoriteiten bescherming te verkrijgen zonder succes is gebleven.

3.5.10. Sedert 7 mei 2015 zou verzoeker door het al Mehdi-leger met de dood worden bedreigd (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 10 augustus 2017, p. 12). Nochtans verklaarde verzoeker sedertdien nog tweemaal in Irak te zijn geweest, met name van 27 februari tot 8 maart 2016 en van 17 tot 28 augustus 2016 (*Ibid.*, p. 12-13). Bovendien blijkt uit de gegevens van verzoekers paspoort (AD, stuk 17, Documenten, paspoort AZ) dat hij in de periode tussen de doodsbreedreigingen van 7 mei 2015 en zijn asielaanvraag op 1 juni 2017 meerdere zogeheten 'multi-entry' Schengen-visa heeft bekomen op grond waarvan hij meermaals naar Europa (Duitsland en België) is gereisd, zonder een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. In zijn middel tracht verzoeker uiteen te zetten dat hij tijdens de korte periodes dat hij in Irak verbleef de nodige voorzorgsmaatregelen nam, maar deze verklaringen doen geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn gedragingen na 7 mei 2015 geen blijk geven van een acute behoefte aan internationale bescherming.

3.5.11. De opmerkingen van verzoeker in zijn eerste middel zijn niet van aard om de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, die blijkt uit het geheel van de hierboven weergegeven elementen, om te buigen. Verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.5.12. Door toedoen van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. In het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet wordt "ernstige schade" als volgt omschreven:

"Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

In een voorafgaande opmerking in zijn verzoekschrift wijst verzoeker op zijn profiel als doctor in de wiskunde. Het profiel van verzoeker als academicus wordt door de verwerende partij niet betwist, maar verzoeker toont niet aan dat dit profiel aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker gaat in zijn middelen nergens in op de beschikbare informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie in zuid-Irak met het oog op de beoordeling van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Op grond van de landeninformatie die aan het

administratief dossier wordt toegevoegd (AD, stuk 18, Landeninformatie, 'COI Focus Irak Veiligheidssituatie in Zuid-Irak', 28 februari 2018 en 'COI Focus Irak De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer', 11 oktober 2017) besluit de commissaris-generaal dat er in de zuidelijke provincies in Irak, waartoe ook de provincie Basra behoort, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het aldaar aanwezige willekeurige geweld. De gegevens die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, nopen niet tot een andere beoordeling. Verzoeker voegde als bijlage bij zijn verzoekschrift onder andere een artikel over de stad Basra dat dateert van juni 2006 en dus onmogelijk kan worden gehanteerd om de actuele veiligheidssituatie in deze stad te beoordelen. Voorts werd een maandrapport van 'iMMAP-IHF' van mei 2018 aangeleverd over de veiligheidsincidenten, dat zich lijkt toe te spitsen op een aantal specifieke zones in centraal-Irak en geen informatie bevat over het zuiden van Irak, verdere informatie over Mosul en een *update* van het UNHCR die zich ook toespitst op de situatie in centraal-Irak (Verzoekschrift, bijlagen 2-5). Tenslotte voegt verzoeker een document toe van 'Rudaw' (Verzoekschrift, bijlage 6) over eengerelateerd geweld in Basra van 19 januari 2018. Het eengerelateerd geweld is echter eerder doelgericht van aard, waardoor uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat er in Basra een situatie van willekeurig geweld zou bestaan in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker heeft evenmin het bewijs geleverd dat er in zijn persoonlijke omstandigheden bestaan die een verhoogd risico zouden opleveren in het licht van het in Basra aanwezige willekeurige geweld.

3.5.13. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Zoals de commissaris-generaal terecht stelt in zijn bestreden beslissing kan *"de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig (...) worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner."* De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing enkel de beoordeling inhoudt van het verzoek om internationale bescherming, maar het privé- en gezinsleven van verzoeker met zijn in België verblijvende echtgenote en kinderen onverlet laat. De weigeringsbeslissing heeft, in weerwil van verzoekers bewering in zijn tweede middel, niet automatisch tot gevolg dat verzoeker van de rest van zijn familie gescheiden zou worden. Bijgevolg wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd.

3.5.14. Daarnaast voert verzoeker de schending aan van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de *"instandhouding van het gezin"*. Deze bepaling uit de richtlijn luidt als volgt:

*"1. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden.
2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.
3. De leden 1 en 2 zijn niet van toepassing wanneer het gezinslid op grond van de hoofdstukken III en V uitgesloten is van internationale bescherming.
4. Onverminderd de leden 1 en 2 kunnen de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde."*

5. *De lidstaten kunnen besluiten dat dit artikel ook geldt voor andere naaste verwanten die ten tijde van het vertrek uit het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de persoon die internationale bescherming geniet, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels te zijnen laste kwamen.*"

In weerwil van verzoekers beweringen houdt deze bepaling niet in dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, automatisch recht zou hebben op dezelfde beschermingsstatus. Deze bepaling houdt enkel in dat de lidstaten er overeenkomstig de nationale procedures voor moeten zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers echtgenote werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in het Donetsbekken in Oekraïne heeft geen invloed op de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft immers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kunnen maken in functie van Irak, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. De Raad wijst erop dat de vreemdelingenwet bepalingen bevat die de gezinshereniging regelen en de mogelijkheid voorziet om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen om humanitaire redenen.

3.5.15. Zoals de commissaris-generaal beschrijft in de bestreden beslissing, dienen een aantal voorwaarden vervuld te zijn om in aanmerking te kunnen komen voor de verlening van internationale bescherming op grond van het beginsel van de *"eenheid van het gezin"*. De Raad verwijst in dit verband naar randnummers 181-188 van het *"Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"* van het UNHCR (Genève, heruitgave 2011) waarin wordt verduidelijkt dat de verlening van internationale bescherming aan gezinsleden op basis van het beginsel van de *"eenheid van het gezin"* verenigbaar dient te zijn met de persoonlijke juridische situatie van het betrokken lid van het kerngezin. Deze verenigbaarheid houdt onder andere in dat het beginsel geen toepassing vindt als de gezinsleden een onderscheiden nationaliteit hebben. Het standpunt van verzoeker dat de gelijkaardige nationaliteit geen vereiste zou zijn bij de toepassing van dit beginsel, kan niet worden bijgetreden.

3.5.16. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest, dat de *"Rechten van het kind"* omschrijft, dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing, waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming worden geweigerd, bezwaarlijk als een *"handeling betreffende kinderen"* kan worden beschouwd. Een loutere verwijzing naar *"de belangen van het kind"* kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker, wiens kinderen in België vertoeven, enige conclusie te trekken omtrent zijn behoefte aan internationale bescherming. De affirmatie van verzoeker in zijn middel dat de ontstentenis van internationale bescherming ertoe zou leiden dat verzoeker voor onbepaalde tijd geen contact meer zal hebben met zijn minderjarige kinderen kan niet worden bijgetreden. De thans bestreden beslissing laat immers de contacten van verzoeker met zijn minderjarige kinderen onverlet.

Gelet op wat hierboven werd gesteld, komt het de Raad passend voor om de aandacht van de (gemachtigde van de) minister, bevoegd voor het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, te vestigen op de bijzondere situatie van verzoeker, die gehuwd is met een vrouw die internationale bescherming geniet en wiens kinderen over een geldige verblijfstitel beschikken, in het licht van een eventueel te nemen terugkeerbesluit en/of verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoeker.

3.5.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 8 van het EVRM. Er werd evenmin een schending aangetoond van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, noch van de artikelen 48/3, 48/4 en/of 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van *"de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiair beschermingsstatuut evenals het beginsel van familiale eenheid en het beginsel van afgeleide vluchteling"*. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN